

طبیعت هر چیز

«رنگ را نباید اختراع کرد. با ادغام دو رنگ، می توان هزار رنگ به دست آورد و با ادغام هفت رنگ، بی نهایت. می توان همین بی نهایت را بارها مخلوط کرد، و باز به رنگ اصلی رسید تا کار آغاز شود. مهم نیست که این رنگها نامی ندارند یا نمی توان نامی به آنها داد. مهم این است که وجود دارند و تکثیر می شوند.»

از دست نوشته های آقای اچ در رمان نقاشی نوشته ژوزه ساراماگو

گروه محور اصلی کار من است. سالهاست در اجرای پروژه های جمعی ام با هنرمندان همکاری می کنم. زمانی که گالری دستان سفارش جمع آوری یک نمایشگاه گروهی را به من داد، تصمیم گرفتم علاوه بر هنرمندانی که با آنها کار کرده بودم به سراغ هنرمندان دیگری بروم (آیسا رشید، علی شایسته، سهیل مختار، محمد زارعی و ابوالفضل هارونی) که همیشه کارشان را دنبال کرده بودم اما همکاری با آنها نداشتم، و از همه دعوت کنم هر یک با اثر شخصی خود در این نمایش حضور داشته باشند.

چگونه می توان کارهای هنرمندانی که برخورد، ذهنیت و جهان بینی متفاوت دارند را حول یک موضوع جمع کرد؟ چگونه می توان این همه پراکندگی و تکرار را به انسجام رساند؟ به رغم تفاوت هایشان، هر یک از این هنرمندان دارای طبیعتی است که به دیگر هنرمندان گروه وصل اش می کند - این طبیعت هنر است.

از همان ابتدا، بدون هماهنگی قبلی، کار بعضی از هنرمندان از نظر فرم و محتوی به هم نزدیک شد. این خود نشانه ای است، شاید، که انسان های معاصر در جوهره اندیشگی شان به هم شبیه اند.

و این روح زمانه است که با دغدغه های مشترک انسان ها را به یکدیگر نزدیک می کند.

طبیعت هر چیز با طرح یک مضمون مشترک هنرمندان را در ۲+ به هم می رساند.

Nature of Things

"One must not invent color. By combining two colors we can reach a thousand and by combining seven we can arrive at an infinity of colors. This infinity can be repeatedly mixed to arrive at the main color so the work can begin. It's not important that these colors don't have name or one cannot name them. What's important is that they exist and can be multiplied."

- Handwritings of Mr. H in José Saramago's Manual of Painting and Calligraphy

Group is the pivot of my work. In my collective projects I collaborate with artists. When Dastan Gallery asked me to put together a group exhibition, I decided to ask not only artists that I had worked with but those that I had followed but not worked with (Aisa Rashid, Ali Shayesteh, Soheil Mokhtar, Mohammad Hossein Zareei, and Abolfazl Harouni) to appear in this exhibition with their independent works.

How can you bring a group of artists with different approaches, viewpoints, and cosmologies into a mix? How can you bring consistency to so much diversity and multiplicity? Despite their differences, each one of these artists has a nature that connect her or him to another – the nature (of) art.

From the outset, and without prior arrangements, works of some artists were similar in terms of form and content, which goes to show that people living in the same era have similar preoccupations.

This seems to be the spirit of the era, its zeitgeist, connecting people through shared concerns.

By offering a subject, Nature of Things brings together diverse artists to +2.